

*Děti, dneska jsem přinesl džbán vody. Je dobrá, osvěžující. Ale možná, že ani nemáte žízeň. Měli jste už někdy opravdu velkou žízeň? Kdy jste měli žízeň? (Po běhání, po sauně, když má člověk teplotu, v létě na parném sluníčku...)*

Velikou žízeň mívá člověk taky na poušti. *Umíte si představit poušť? Jak vypadá?* (Je plná rozpáleného písku, nikde žádný stín, vedro, uff.) Na poušti člověk rychle dostane žízeň, ale *kde vzít na poušti vodu, když ji nemáte sebou? Kde je na poušti voda?*

Voda se na poušti čerpá ze studní v místech, kterým se říká oázy. Voda je životně důležitá a právě tam, kde je jí málo, si to můžeme nejlépe uvědomit. Bez vody to nejde, bez vody není život, proto je tak vzácná. V posledních letech, kdy zažíváme i v naší zemi sucha, se o vodě mluví víc než dříve. Její dostatek není ani u nás samozřejmostí.

*Jak je to s vodou v místech, kudy chodil Ježíš? Je jí tam tolik jako u nás? Je jí tam víc nebo míň?* V místech, kudy chodil Ježíš, je voda ještě vzácnější než u nás. V poledne je v Samařsku horko jako na poušti. *Co lidé dělají v tuto dobu?* Většinou jsou schovaní doma nebo někde ve stínu, těžkou práci dělají raději ráno nebo až v podvečer, když není takové horko. *A kdy chodí pro vodu?* Také pro vodu se chodí ráno nebo večer. To se u studny sejdou všechny ženy z okolí a popovídají si.

Když Ježíš s učedníky procházel Samařskem, u městečka Sychar se zastavili u studny. Té studni se říkalo Jákobova studna, protože tam byla velmi dlouho, možná už od časů praotce Jákoba. Blížilo se poledne a učedníci odešli do města nakoupit něco k jídlu. Ježíš byl unavený a posadil se u studny.

Tu přišla ke studni nějaká žena. Byla jediná, kdo chodil ke studni pro vodu v poledne. *Proč? Proč taky nechodila pro vodu ráno nebo večer?* Ona by ráda byla s lidmi, těšilo by ji popovídat si u studny se sousedkami... Ale s ní se nikdo nechtěl bavit, nebrali ji, protože nežila spořádaným životem. Byla už pětkrát rozvedená a lidé jí proto pohrdali. A ona nestála o pohrdavé pohledy a nepříjemné poznámky svých sousedek. A tak jde ke studni v poledne, kdy si myslí, že tam nikoho nepotká.

Dnes ale není u studny sama. Je tu nějaký muž. Muži pro vodu normálně nechodí. A navíc, ten muž je Žid. A Samařané neměli se Židy zrovna přátelské vztahy. Proto je tato žena velmi překvapená, když jí ten Žid říká: „*Dej mi napít, ženo. Potřebuji od tebe vodu.*“

„Ode mně? Od Samařanky? Od ženy, kterou všichni pohrdají?“

„Ano, od tebe,“ říká Ježíš.

Žena pomalu zvedá hlavu, až se dívá Ježíšovi zpřímě do očí. Už dlouho se nikomu do očí takto nedívala. Ten muž ji bere vážně, v jeho pohledu není pohrdání ani odsudek, mluví s ní jako s normálním člověkem a říká jí: „Kdybys věděla, kdo jsem, požádala bys ty mě o vodu života.“

„Vždyť ani vědro nemáš, čím bys tu vodu nabral? Tuhle studnu tady máme už od samotného praotce Jákoba. Je tady zdrojem života pro lidi i zvířata už spoustu generací.“

„Ta voda ode mne by ale byla jiná. Po ní bys už nikdy neměla žízeň.“

„Jak neměla žízeň? To bych už nemusela chodit ke studni? To bych byla ráda. Voda je těžká.“

„Zavolej svého muže,“ řekne jí náhle Ježíš.

Žena se zarazí. Ona přece nemá muže. „Nemám muže.“

„Tos řekla pravdu. Měla jsi už pět mužů a ten, kterého máš teď, to není tvůj muž.“

Žena se lekne. Odkud to ten člověk všechno ví? On je snad prorok! Ví o ní všechno, ví to snad od Pána Boha?

„Pane, já věřím, že jednou má přijít mesiáš, zachránce poslaný od Boha. S jeho příchodem se má všechno změnit. Ale to bude až jednou... Nebo jsi to snad ty? Už dneska se může díky tobě něco změnit?“

„Nabízím ti takovou vodu, která může tvůj život změnit už teď. Sice budeš dál chodit pro vodu na pití ke studni, s tím ti nepomůžu, ale budeš se moct víc usmívat, budeš se těšit na nový den, budeš mít radost a možná najdeš i odvahu se tady potkávat se svými sousedkami. Pán Bůh ti odpouští, co jsi udělala špatně. Můžeš chodit se zvednutou hlavou.“

Žena tuší, že se něco důležitého v jejím životě mění. Že potkala toho, kdo může proměnit její život k lepšímu. Přemýšlí: „Pán Bůh mě má rád. To nebylo náhodou, že jsem se tady s tím mužem potkala. Právě za mnou ho Pán Bůh poslal... Jsem pro něj důležitá. Ta divná žízeň, ten smutek, strach, který byl ve mně, to všechno je pryč. Mám najednou radost, to musím říct dalším lidem. Taky by se měli s Ježíšem potkat.“

Pro tuto ženu bylo setkání a rozhovor s Ježíšem u studny velmi důležité. Byla utištěna její vnitřní žízeň. Její touha po odpuštění a po přijetí Bohem i druhými lidmi. Prožila něco, co se dá přirovnat k odložení něčeho těžkého.

Děti, představte si, že sebou pořád nosíte něco, co vás tíží, jako takovýto kámen. Pojdte si ho potěžkat. Stále ho nosit je velmi unavující a nepříjemné. Takto může člověka tížit nějaká vina, něco, co udělal špatně a druzí lidé mu to stále připomínají. Tak to prožívala i ta žena. Lidé ji odsuzovali, ale Ježíš ji neodsoudil, naopak, pomohl jí to, co jí tak tížilo, odložit. A ona přijala Ježíše jako pomoc poslanou od Boha.

*Zažili jste někdy to, že se vás druzí stranili? Že si s vámi nechtěli hrát, že vás nepozvali na svoji oslavu? Dali vám nějak najevo, že vás nemají rádi? Stalo se vám to někdy?* Ta žena to zažívala často. Ale Ježíš jí dal zažít to, že pro Boha je důležitá. Proměnil to, co ji oddělovalo od ostatních lidí, co ničilo její vztahy.

Tohle Ježíš umí líp než kdokoli jiný. Vzpomeňte si na něho vždycky, když se budete cítit vnitřně vyprahlí nebo když vás bude něco velmi tížit.

Zazpíváme teď písničku, která se jmenuje – Chvalozpěv (215)